

Lovec Andrea
Královská krev

Radka Strejciusová

Lovec Andrea

Královská krev

Radka Strejciusová

Lovec Andrea - Královská krev
Radka Strejciusová

Text © 2017 Radka Strejciusová

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2017

Obálka © 2017 Marcel Orth

<http://www.orthphotography.sk>

1. vydání © Lukáš Vik, 2017

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-174-5 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-175-2 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-176-9 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Poděkování

V dětství jsem měla sen, který se mi díky těm správným lidem v mém okolí podařilo si splnit.... napsala jsem knihu. Mnozí mi byli inspirací a vždy ke mně byli upřímní, čehož si cením ze všeho nejvíc. Dohromady, ačkoliv se navzájem neznali, utvořili tým, který mne inspiroval, poháněl kupředu, nutil se zamýšlet... Každý se zařadil na to správné místo a všichni se mnou měli opravdu velkou trpělivost.

Ráda bych tímto poděkovala Marcelovi za obálku, inspiraci a mnoho dalšího, Jitce za korekce, připomínky a nejen za to, Kláře za předběžné čtení, Hance H. za konečný pozitivní verdikt po dokončení díla i malé opravy před vydáním, Andree za propůjčení tváře své knižní jmenovkyni a Hance P. za podporu i přátelství.

Kapitola 1

Protáhnu se na posteli. Ještě v polospánku zkontroluju zaplácnutého budíka a zjišťuju, že jsem ho kupodivu nezapomněla nastavit. Bezva, čas akorát se najíst, převléct a vyrazit na noční lov. Slunce se pomalu kloní k západu a noční stvůry se chystají vyrazit do ulic. Vstanu a obleču si teplý župan z mikrovlákna. Hodí se, protože venku už je pěkně studený psí počasí a teplárny topí jen tak, aby se neřeklo. Slunce nevyšlo zpoza mraků asi týden. Aspoň, že si v bytě můžu přitopit přímotopem.

Kafe, potřebuju kafe. Naštěstí tu mám ještě něco málo rozpustného a bábovku. Prostě jsem měla včera odpoledne náladu v rámci relaxace péct. S hotovou večerí si sednu na malou lodžii s pěkným výhledem na západ slunce. Je nádherný, ale od jisté doby ho nesnáším. Je to předzvěst nočních hlídek a bojů. Nikdy nemám jistotu, že to přežiju. Zatracená práce Lovce, zrovna já k tomu musím mít vlohy.

Vidím to jako dnes. Do dětského domova přišla skupina pěti lidí akorát v den, kdy jsme měli sportovní hry. Milovala jsem je. Vyhrávala jsem krátké sprinty, dobře skákala do dálky a střílela puškou i lukem na terč. Sledovali nás společně s ředitelkou. Druhý den si mě a další čtyři chovance

zavolala do ředitelny, kde nás vzájemně představila s návštěvou. Bylo to Vedení Lovců a vybírali si vhodné kandidáty do řad studentů jejich akademie.

Rozdělili si nás po jednom, mně si vzal nejstarší z nich. Představil se jako Felix a požádal mě, abych ho následovala. Sešli jsme do sklepa, kam nikdo z chovanců neměl povolený přístup. Překvapily mě čisté bílé zdi, nové dveře a plno světla. Zbytek domova rozhodně nebyl v tak perfektním stavu. Vešli jsme do prostorné místnosti, která byla zařízena jako laboratoř. „Uděláme krevní test. Neboj se, jen to trochu štípne,“ usmál se. Vzal mě za prst a píchnul jehlou. Na ploché sklíčko vymáčkl tři kapky mé krve a ránu zalepil náplastí. „Co budete testovat?“ zvědavě jsem se zeptala.

„Citlivost reakce na jiný druh krve a pak se uvidí, co bude dál.“

„Hm, zajímavý.“

„Neříkej,“ zasmál se a sáhl do kapsy.

Vyndal zazátkovanou zkumavku plnou tmavé až černé husté krve. Otevřel ji a pár kapek nakapal na sklíčko vedle mé. Sklíčko vsunul pod připravený mikroskop a sledoval, co se bude dít. A to jsem teda zírala. I jen pouhým okem bylo vidět, že se má krev doslova vrhla po té druhé černé. Najednou se prostě

dala do pohybu. Felix vykulil do mikroskopu oči a udiveně nadzvedl obočí.

„Už jsem ani nedoufal, že najdu přímého potomka Staré královské krve. Těší mě, že jsem tě objevil já a zároveň za to můžeš děkovat Bohu.“

„Co je Stará krev a proč mám děkovat Bohu? Něco je špatně?“

„Špatně vlastně nic, jen naše nejvyšší Vedení věří, že královská linie vymřela. Sami se o to postarali. Co víš o rodičích?“

V ten moment jsem sklopila oči k zemi. Už před nějakým časem jsem se vzdala naděje, že se kdy dozvím cokoliv o svém původu a kdo byli mí rodiče.

„Skoro nic,“ zamumlala jsem.

„Našli mě prý před dveřmi kláštera jako mimino se vzkazem, že se jmenuju Andrea a že se mají o mě sestry postarat. Prý bych s nimi v momentální situaci nebyla v bezpečí. Víc nevím. Proč se Vedení postaralo o vymření té královské linie?“

„To je na delší vyprávění a mimo jiné o tom rozhodně nesmíš nikde mluvit, jestli chceš zůstat naživu. Během týdne se přestěhuješ do naší akademie a po normální výuce tě budu osobně trénovat. Budu se těšit Andreo a říkej mi Felixi,“ usmál se a podal mi ruku. Přijala jsem ji s přímým

pohledem do jeho světlých teplých očí. V obličejí měl plno vrásek a mírně prořídle šedé vlasy mu sahaly pod ramena, ale jeho stisk byl pevný bez stařeckého třesu.

Za tři dny jsem si už balila a loučila s přáteli z domova. Připraveným BMW jsme odjeli dva, já a Kamil, který byl o dva roky starší. Nijak zvlášť jsme se nemuseli, ale v té chvíli jsme na sebe beze slova vysílali pohledy plné otázek.

Konec nostalgického vzpomínání, už je čas pustit se do práce. Ve skříni mi visí samé černé hadry. Do čeho jiného se taky oblékat, když vás v noci nesmí být vidět?! Miluju bílou a světle modrou, ale ta se opravdu na noční honitbu za příšerami nehodí. Legíny, vysoké kožené boty s bytelnou podrážkou, rolák na tělo a přes to dlouhý černý plášť se speciálními kapsami na nutné vybavení, to je moje uniforma. Tmavě hnědé vlasy střižené do půlky krku běžně nosím zastrčené za uši. Je lepší, když mi nelezou při boji do očí.

Japonský meč jsem pořídila přes specialistu na černém trhu Josepha. Ten, který dodal, mi padl do rukou jako ulitý a od té doby mi velmi dobře sloužil. Pár upírů a vlkodlaků jsem jím poslala na konečnou věčnost. A nesmím zapomenout na

nezbytnou pistoli se stříbrnými kulkami. Bez těchto zbraní bych nebyla párkrát přežila.

Doufám, že tomu tak bude i dnes, ale cítím se nějak divně. Felix mě upozorňoval, že Stará krev v královské linii mě dělá výrazně citlivější a měla bych jí naslouchat. S padajícím soumrakem jsem nezvykle nervózní. Je to asi půl roku, co jsem měla podobný pocit a málem jsem se z výpravy nevrátila.

Upírácká omladina se domluvila a v počtu šesti výtržníků si na mě počkala u hřbitova. Nakonec to dopadlo celkem dobře. Čtyři jsem zabila a dva zranění stihli utéct. Od té doby jsem je neviděla. Tenkrát jsem se sotva dobelhala k léčitelce, která bydlela nedaleko, což bylo jediné štěstí, protože jinak bych nepřežila. Zmetci!

Dnes je tento pocit silnější, musím si dát pozor. Zkontroluju si pečlivě vybavení a vyrazím ven. Na ulici, kde houstnoucí tmu narušuje pouze světlo pouličních lamp, je jako téměř vždy klid. Normální lidé jsou zalezlí ve svých domovech a bojí se vystrčit nos. Nebo jsou v barech či v klubech až do rána. Jen sem tam občas vidím potácet se opilce, kteří riskují, že se stanou snadnou kořistí. Nejradši bych to nechala být, ať si každý zodpovídá sám za sebe, ale bohužel jsem tu povinna dohlížet, aby se nikomu nic nestalo. Moc lidí o Lovcích neví, jen sem tam

něco zaslechnou a neví, co je pravda. Nemusí všichni vědět všechno.

Nic zvláštního neslyším, střechy se zdají být klidné. Je fajn umět se skrytá pohybovat ve stínech na ulici, ale proč mám, sakra, pocit, že mě někdo sleduje?! Zastavím ve stínu za popelnicí a hledám. Za křižovatkou v úzké ulici vedoucí ke starému hřbitovu se něco hnulo. Už zase? Nejhorší je, že jakýkoliv podezřelý pohyb v noci se nesmí nechat bez povšimnutí, nesnáším předpisy.

V těle mi vibruje snad celý krevní oběh. Stará krev varuje jako o život, ale zalézt si do teplé postele a pokud možno s nějakým pěkným chlapem, nejde. Provádět noční kontroly je součást mé práce a z toho se nevykrotím. Někdy bych to vyměnila za teplé místečko v kanceláři, kde bych s koncem pracovní doby vypnula počítač a pak vyrazila na pokec s kámoškami nebo ukazovat své vnady do fitka. A o randění nemůže být taky řeč. Ne, že bych ve svých dvaceti osmi letech byla panna, to ani omylem, ale prostě stálého chlapa doma mít nemůžu. Vzpomenu si na Kamila, kterého mi před třemi roky zabili. Ani pomsta mi nepomohla zacelit tu ránu. Jen čas pomalu léčí.

Čím víc se blížím ke hřbitovu, tím víc mi krev tepe ve spáncích a celé tělo mám jako v ohni. Ještě

nikdy jsem varování necítla tak silně. Něco je tuto noc hodně špatně. Raději zapnu lokátor, který by se měl okamžitě spojit s centrálou, aby věděli, že mají na místo poslat posilu. Zelená dioda svítí, takže spojení je navázáno. Fajn, do deseti minut by měla dorazit pohotovostní jednotka. Snad se moje krev nemýlí, jinak budu mít průšvih kvůli zbytečnému výjezdu.

Schovám se za pár naházených beden u menšího domu na dohled hřbitovu. Ne, na něj opravdu nemám dobré vzpomínky. Kouknu na hodinky. Kde do háje jsou?! Už je skoro patnáct minut pryč a pomoc nikde. Na vedlejším domu je žebřík na střechu, která je naštěstí plochá, takže bych se měla bez problémů udržet a prozkoumat okolí. Rozhlédnu se a pak se rozběhnu k žebříku. Zvládnu se dostat skoro až nahoru, když zaslechnu zavytí vlkodlaka. Sakra, to vůbec není dobrý. Raději běžím po střeše dál a skokem se dostanu na vedlejší dům. Mám ráda střechy s většími komíny, dá se tam obstojně schovat.

Výhled na hřbitov mám perfektní. Pohybují se na něm stíny, což je normální, ale je jich nezvykle moc.

„Kohopak to tady máme?“ zachechtá se někdo pár metrů ode mě. Kurva, to jsem se lekla. Jsem snad tak rozhozená, až mi selhávají smysly?

Vyskočím na nohy a zároveň tasím meč. „Samotná slečna Andrea nás dnes přišla navštívit. Holka, zkus se pomodlit, protože za chvíli už nebudeš.“

„Leone, přestaň žvatlat a vysyp, co tu dneska děláte za manévry a proč lezeš upírům na území?“

„Tobě se nelíbí, že se vlkodlaci občas přátelí s upíry? To mi je líto. A tu pistoli nech, kde je, nebo ti moji kámoši prostřelí tu tvou krásnou hlavu.“

„Ok bobane a co teda jako dál?“ ušklíbnu se, ale moc dobře vím, že jsem v háji. Tomuhle se říká fatální selhání a zkurvená zásahovka se asi fláká na pivo. Je to pouhá náhoda?

„Půjdeš s námi navštívit naše upírské kolegy. Všichni s tebou máme nějaké nevyřízené účty a oni si velmi rádi hrajou!“ Leon se přiblíží tak, že vidím jeho malé žluté oči a vyčuhující spodní tesáky. Je šéfem místní frakce vlkodlaků a jak to tak bývá i nejmohutnějším a nejsilnějším z nich.

Moc dobře vím, co mě čeká, pokud se dostanu do spárů upírům. Jednou jsem jim takové hrátky v kryptě překazila, ale pro chudáka oběť už bylo bohužel pozdě. Ležela nahá, za ruce i nohy připoutaná ke kamennému podstavci, pokousaná, poškrábaná, napůl vysátá a právě s ní jeden upír souložil. Bůh ví, kolikátý v řadě byl. Podle mě

tam holka sloužila za hračku dva až tři dny. Nic příjemného, co bych chtěla zažít.

Po zvážení možností se rozhodnu pro útěk a následný pravděpodobně marný boj, když se mi nepovede rychle zdrhnout. Dům má jen jedno patro, takže bych se pádem neměla zbytečně zranit. Pokud ovšem neskončím ve skleníku nebo něčem podobném. V zahradě je pár stromů, relativně nízký drátěný plot a za ním další zahrada. Snad to zvládnou. Světla tam moc není, což mi je k ničemu, protože obě rasy vidí v noci jako já ve dne.

„Na to zvysoka kašlu,“ ušklíbnu se a rozběhnu se ke kraji střechy směrem do zahrady. Leon nelidsky zařve. Naštěstí dopadnu nohama na pevnou zem. Hurá, pád do skleníku nebo pařníku se nekonal. Kolem mě se míhají stíny. Je jich tu jako na vojenských manévrech. Nemám čas nad tím přemýšlet, protože už jsem jednomu stínu musela v běhu useknout hlavu. Snažím se prosekat si cestu k plotu. Jeden hajzl mě škrábne nožem na rameni, docela to pálí.

Podaří se mi skokem dostat přes plot do další zahrady. Když oběhnu dům k brance a překonám plot do ulice, mohla bych se schovat v nějakém z nočních klubů, které jsou nedaleko. Mám pocit, že mi Leon funí za krk. Ten to nevzdá, na to ho

znám dost dobře. Strhne mě za rameno k zemi v momentě, kdy si myslím, že mám vyhráno. Na osvětlené ulici nikdo není, ale brzy se začínají objevovat vlkodlaci. Upíři tu zatím nejsou. Vždycky se považovali za vlkodlakům nadřazenou rasu, tudíž jim zřejmě přenechali špinavou práci.

Dopad je tvrdý. Odvalím se kousek stranou a v rámci možností se co nejrychleji postavím. Bolí mě zraněné rameno a taky už cítím záda. Je jich na mě moc, což mi na jednu stranu lichotí, ale na druhou stranu jsem v průseru. V rukách mají jen meče nebo nože. Střelné zbraně schovali, takže předpokládám, že se mě pokusí dostat živou. Zcela nežensky si uplivnu a popadnu meč oběma rukama. Leon si založí ruce na prsou a pobaveně na mě kouká. Nedivím se mu. Nemám šanci, ale pár jich do horoucích pekel snad pošlu. Že já jsem se dneska na to radši nevykašlala a nezůstala doma. A štve mě ta zásahovka. To je normální podraz!

Není čas dál přemýšlet nad tím, co všechno se děje špatně. Vlkodlaci zaútočí. Oháním se mečem jako naprogramovaný stroj. Tu letí vzduchem useknutá hlava, tu některá z končetin, ale moje krev z přibývajících ran pomalu kape na zem. Nepříjemně to pálí, nejhorší jsou rány na trupu. Najednou s řevem padám na zem. Nůž bodnutý do

levého boku mě ochromil. Svíjím se bolestí, meč mi cestou k zemi vypadl z rukou a je mimo dosah.

Jako v agónii vnímám výkřiky a hluk boje.

Snažím se neztratit vědomí, ale cítím, že ztráta krve je značná. Jen nejasně vidím bojující postavy. Kde se vzaly, netuším. Nemám pojem o čase. Najednou zvuk boje utichne. Pootevřu oči, na víc nemám sílu. Vidím mužskou postavu, která se ke mně sklání. Bolest je příšerná, přeju si umřít, abych měla klid.

„Zaplaťpánbůh, žije,“ slyším mužský hlas.

Z posledních sil zachrčím: „Ty nejsi ze zásahovky! Dokonči to!“

„Na to zapomeň, holubičko. Nepřišel jsem tě zachránit, abych tě pak dodělal.“ To už neslyším, omdlela jsem.

Probudí mě vůně dušeného hovězího masa se silným aroma česneku. Stojí mě hodně sil udržet obsah žaludku na svém místě. Bezva, pravděpodobně žiju a tedy nejsem ve věčných lovištích. Hlavu mám jako střep a celé tělo mě bolí. Snažím se pohnout, ale moc mi to nejde.

„Probrala se,“ ozve se blízko mé hlavy nějaká žena.

„Díky, Deni, už se o ni postarám sám.“ Je to stejný hlas, který jsem slyšela těsně před tím, než jsem omdlela. Je příjemně hluboký a sametový.

„Andy, moc se ještě nehýbej. Nepěkně tě pořezali, takže jsi místy sešitá, poslepovaná a zafačovaná. Zkusím tě posadit, aby ses mohla napít a jestli máš hlad i najíst.“

Postel má zřejmě elektrické ovládání, protože se horní část postele pod mým trupem začne pomalu a plynule zvedat do polosedu. Je to docela příjemná změna polohy.

Konečně se mi podaří otevřít oči. Víčka jsou jako z olova. U mé postele sedí majitel toho příjemného hlasu.

„Ahoj, jmenuju se Marty a jsi u mě doma. Než se začneš ptát, tak se zkus najíst. Mám tu hovězí vývar s česnekem. Dáš si?“

Víc než jídlo mě zajímá Marty. Má světle modré oči, krátce střižené špinavé blond vlasy ve správném rozčuchu a na bradě čerstvé strniště. Může mu být něco přes třicet. Zcela evidentně je to člověk a ne žádná noční stvůra.

„Ahoj, zkusím to. Ale netuším, co na to řekne můj žaludek. A jak koukám, zjevně se nemusím představovat,“ odpovím. Hlas mi slušně chraptí.

„To nemusíš,“ zasměje se a odejde asi pro jídlo.

Cítím, že jsem pod dekou nahá. No nazdar, to musel být pohled pro bohy. Odhrnu pokrývku. Jde to špatně, protože jsem opravdu všude možně sešitá,

sešněrovaná obvazy a malá škrábnutí jsou stažená motýlky z náplasti. O bolesti se ani nezmiňuju. Levý bok pekelně bolí.

Není divu, rána byla pravděpodobně hodně hluboká. Zázrak, že žiju.

Slyším kroky, tak se snažím vrátit pokrývku na své místo. Zatraceně, jde to fakt blbě. Marty už stojí u mě a volnou rukou, protože v druhé drží misku se lžící, dokončí můj příkrývací manévr.

„Zbudou ti nějaké jizvy, s tím nic nenadělaš, ale jinak jsme tě spravili nejlépe, jak to šlo. Mám v týmu lékaře, ale holt to není plastický chirurg. Tady máš jídlo.“ V duchu blahořečím vynálezci jídelního stolku do postele, jí se z něho dobře a vývar je chutný.

„Díky. Žaludek mám trochu na vodě. Předpokládám, že jste mi dali před šitím nějaká sedativa.“

„Museli jsme, i když jsi byla docela dlouho v bezvědomí.“

Naše oči se setkají a ani jeden z nás neuhne pohledem. Nemám to ve zvyku, vždy se dívám přímo.

Přemýšlím, proč mě jeho přítomnost uklidňuje a proč mu vlastně věřím. V dnešní době je riskantní

někomu bezdůvodně věřit, Felix sám mě před přílišnou důvěřivostí varoval.

„Jasně. Jizvy mi nevadí, jen mě ty velké pak nesmí omezovat v pohybu. Holt budu větší fešanda, než jsem teď,“ šklebím se.

„Obličej máš naštěstí v pořádku, což se o zbytku nedá moc říct. Hrudník to odnesl taky. Velké výstřihy si asi budeš muset odpustit, čehož teda lituju, protože to musí být pastva pro oči.“

„Nic není problém, vyhrabu někde super make-up a dekolt bude pak jako dětská prdelka. Ale jestli se ti v nějakém sexy oblečku ukážu, si ještě rozmyslím.“

„Budu se snažit, holubičko,“ řekne Marty s výrazem nešťastného psa, jen v očích se mu pobaveně blýská. Miluju lidi naladěné na stejnou vlnu.

„Tak a teď vážně. Kdo jsi a proč jsi mě zachránil?“

„Pamatuješ na Felixe? Byl taky mým učitelem, ovšem nějakou dobu před tebou.“

„Samozřejmě, že pamatuju. Na toho nejde zapomenout,“ můj pohled směřuje do dálky za Martyho a derou se mi do očí slzy. Je tomu už osm let, co zemřel. Tehdy mi bylo dvacet a oplakala jsem

ho jako vlastního otce, protože jím vlastně skoro byl.

„Počkej, kolik ti je? Vždyť nejsi zas tak o moc starší a ze školy bych si tě pamatovala.“ Mé hnědozelené oči ho přímo hypnotizují. Jo, líbí se mi.

„Co ti řekl Felix o Staré krvi?“

„Myslím, že dost,“ netuším, co o mně Marty ví a nechce se mi prozradit, že zrovna já jsem z přímé linie Starších a ještě k tomu královské.

„Ale asi ne úplně vše. Řekl ti, že Lovci, kterým v žilách koluje Stará krev, stárnou od určitého věku pomaleji?“

Vyjeveně zírám. Ne, nezmínil se a přemýšlím proč.

„O tom slyším poprvé.“

„Asi ti to Felix chtěl říct o něco později, ale nestihl. Kolik myslíš, že mi je?“

„Tipla bych tak třicet dva, ale nemívám dobrý odhad.“

„Přidej čtrnáct let.“

„Si děláš srandu ne?“

„Ne, nedělám. Kolem třicítky se stárnutí zpomalilo. A dostáváme se k jádru pudla, proč členové Vedení zabíjejí Starou krev. Jde o vládnutí a o moc.“

„To mi došlo, ale myslela jsem, že to je tím, že majitelé Staré krve jsou výrazně citlivější a mají lepší fyzické vlastnosti. A tedy je můžou z jejich postů sesadit.“

„To máš pravdu, ale když si k tomu přičteš, že Stará krev žije asi tak dvakrát déle, tak by se členové normální krve pořádně ani do vedení nedostali. Proto vraždí. Felix patřil mezi osvícené, i když sám Starou krev neměl. Měl jsem stejné štěstí na Felixe při krevním testu jako ty. Po roce praxe jsme s Felixem fingovali mou smrt a utvořili speciální tým pro ochranu Starších. Felix mi kladl na srdce, abych zvláště tebe střežil jako oko v hlavě. Ovšem netušil jsem, jaká to bude fuška, když se do všeho vrháš po hlavě. Už jsem dvakrát zklamal, což mě hodně mrzí.“

Zřejmě to myslí upřímně. Doufám, že brzy budu fit, abych zjistila, kdo na mě ušil tu hnusnou boudu. Pořád je mi šoufl.

„To se stane no. Máš nějaký nápad, kdo stojí za tím šíleným sročením za účelem mě pravděpodobně odstranit? Protože tohle nebyla blbá náhoda, ale slušně vymyšlený podraz,“ položím si hlavu víc do polštáře a zavřu oči. Ta hlava není nic moc.

„Spíš si odpočiň, pak budeme pokračovat v rozhovoru,“ načež se Marty zvedne ze židle.

„Na to ti kašlu,“ odpočívát se mi moc nechce a trpělivosti jsem nikdy neměla dost. V rámci možností vyskočím z postele. Byl to opravdu blbý nápad. Okamžitě se s bolestí zkřiveným obličejem sunu k zemi, a kdyby mě Marty v poslední chvíli nechtyl, rozbila bych si o jeho židli ještě nepoškozený obličej.

„Brzdi, holubičko. Až se mi příště budeš chtít vrhnout do náruče, řekni mi dopředu, abych tě včas chytil,“ pomalu mě zvedá a v náručí ukládá do postele. Sice na pohled není až taková vazba, ale sílu má slušnou, když mě unese. Nejsem žádné peříčko. Jak už je to dlouho, co jsem neměla chlapa? Tuším, že asi tři měsíce. Tehdy šlo jen o náhodnou záležitost v klubu a vlastně nebylo ani o co stát. Prostě jsem měla chuť, tak jsem sbalila prvního pohledného chlapa a rozdala si to s ním v jednom tmavém koutě na chodbě. Z Martyho těla sálá příjemné teplo, že se mi ani nechce opustit jeho náruč.

„Ještě mě chvíli drž,“ mumlám se zavřenýma očima a hlavou na jeho rameni. Cítím, jak se chvěje zadržovaným smíchem.

„Když ti to udělá dobře. Píšu si do diáře, že mám víc makat v posilovně za účelem nošení rozsekaných slečen.“

„Ok, tak už mě radši pusť, aby ti náhodou neupadly bicepsy,“ zašklebím se. Zvedne pobaveně obočí: „Rozkaz lady, ale pokud si přejete, klidně vás budu ještě chvíli držet.“

„Jako lékař nesouhlasím a nařizuji okamžitý návrat do postele! Marty, co blbnete, vždyť jí může povolit šití a lepení na zádech,“ ozve se za námi.

„Co řekne lékař, je svaté. Ahoj Robe,“ řekne Marty. Mrkne na mě a už ležím v posteli přikrytá až po bradu.

„Andy se rozhodla postavit na vlastní nohy, které ji neunesly, takže skončila našťestí na mně a ne obličejem na židli,“ referoval Marty. Muž jménem Rob obrátí oči v sloup a zavrtí hlavou.

„Tvrdohlavější než jsme čekali, koukám. Mé jméno už znáš, jsem týmovým lékařem. Bylo by fajn mě chvíli poslouchat, jestli chceš být ještě někdy plně funkční,“ hledí na mě hnědýma očima skrz brýle bez obrouček.

„Jasně, šéfe. A jak dlouho budu muset ještě ležet?“

„Viděl bych to tak na týden. Vzhledem k tomu, kdo jsi, se budeš regenerovat docela rychle. A šéfem je tu Marty. Mimochodem, vítej do týmu.“ S těmito slovy se zvedl a pokynutím ruky se rozloučil.

„Vítej do týmu? Co je, co já nevím? A vůbec, dejte mi něco na tu šílenou bolest hlavy, co se zase rozjíždí!“

„Vysvětlím ti to později,“ Marty mi podává sklenici vody a prášek.

„Díky,“ spolknou prášek a za malou chvíli jsem v limbu. Už neslyším, jak říká: „Vysvětlím Andy, vysvětlím, ale líbit se ti to nejspíš nebude.“

Kapitola 2

Uplynul týden od osudné noci, co jsem dostala na zadek od vlkodlaků. Marty se svými lidmi mě zachránil a odnesl do svého bytu, kde se mi dostalo profesionálního léčení. Rány se mi hojí překvapivě rychle. Mám zafixovanou pouze ránu na boku přes stehy náplastí. Zbytek už je i bez strupů. Deni, zdravotní sestra a zároveň členka týmu, mi pomáhá s masážími jizev. Přece jen je žádoucí, aby nezatvrdly a kůže byla co nejpružnější. A že těch jizev teda je.

S Martym jsem neměla za posledních pár dní možnost mluvit. Prý nějaké věci k vyřizování. Zjistila jsem, že vzhledem k jeho vedoucí pozici nejde o nic mimořádného. Stará se o mě právě o půl hlavy menší drobná blondýnka s hnědýma očima Deni.

Rob, týmový lékař, každý den kontroluje můj zdravotní stav. S hojením je více než spokojený. Tvrdí, že tak rychlou regeneraci u Staré krve ještě nezažil. Jen by mě pořád chtěl držet v posteli, což se snažím s díky odmítat. Jakmile jsem se udržela na nohách, snažila jsem se aspoň půl dne hýbat.

Marty mi řekl, že jsem u něj doma. Ve skutečnosti nejde jen o byt, kde mám zatím

vyhrazený pokoj, ale o celou čtyřpatrovou budovu s omezeným vstupem využívanou pouze jeho lidmi a kde se nacházejí byty i komerční prostory. Denně využívám služeb neveřejného, velkého fitka v posledním patře. Posilovat ještě nemůžu, ale mají tu fajn běhací pás, na němž v zájmu zachování kondice aspoň chodím. Zkusila jsem i běh. Ukázalo se, že to nebyl dobrý nápad. Zraněný bok krutě zaprotestoval.

„Deni, jdu se projít do fitka,“ oznámím po masáži jizev.

„Jasně, kdyby tě hledal Rob nebo Marty, řeknu jim to. Měl by se tu dnes snad objevit,“ mrkne na mě.

„To by bylo fajn. Potřebuju s ním nutně mluvit.“

„Je mi to jasný. Zatím čau“ a odejde.

Převleču se do pohodlných černých elastických kalhot, topu a hodím na sebe krátkou mikinu s kapucí růžové barvy. Fuj, růžovou nemám ráda! Ale co dělat, když tu nemám nic na sebe a tohle mi přinesli. No nic. Popadnu MP3 přehrávač, mobil, který mi dal Marty k dispozici, kdyby mě sháněli, ručník a vyrazím do fitka.

V tuhle dopolední dobu je zde jen pár lidí. Zbytek buď spí po noční směně nebo je na denní. Nemám ráda, když mě moc pozorují. Naštěstí tu

potkávám skoro ty samé lidi, takže si na mě zvykli. Kývnutím hlavy se beze slov pozdravíme. Můj oblíbený trenážér v rohu je volný. Strčím sluchátka do uší, pustím metal a nastavím stroj na přiměřené tempo. Nerada bych to zase přehnala. Do konce dne bych ležela jako lazar.

Po chvíli cítím, že mě někdo sleduje. Otočím se. O futra dveří se ležérně a s úsměvem opírá Marty. I přesto je na něm výrazně vidět únava.

„Jsem rád, že se tak rychle dáváš dohromady,“ ozve se a dojde až ke mně.

„Ahoj,“ usměju se a vyndám sluchátka z uší.

„Ahoj.“ Jeho hlas mě přímo hladí. Sakra, proč ten chlap musí mít sexy hlas i když je unavený?

„Jo, jde to. Deni mi hodně pomáhá. Ráda bych byla brzy ok. A co ty? Vypadáš unaveně.“

„Taky jsem. Omlouvám se, že jsem ti ještě nevysvětlil, co tě zajímá, ale měl jsem hodně práce. Což se vlastně týkalo hlavně tebe.“

Vypnu trenážér. „Jak jako mě?“

„Klidně dokonči trénink. Já si zatím hodím sprchu, převlíknu se a za hodinu se sejdeme u mě v obýváku.“

„Ok, tak za hodku“ a zapnu si metal.

Po tréninku, jestli se tomu chození vůbec dá takhle říkat, jdu zjistit, jestli je už volná koupelna.

Je, super. Opatrně sundám starou náplast a připravenou novou vodě odolnou náplastí přelepím poslední stehy na boku. Vlezu do sprchového koutu, zatáhnu závěs a pustím na sebe příjemně horkou vodu. Se zavřenýma očima si broukám melodii oblíbené písničky Over and done od skupiny Amaranthe, když se najednou ozve Marty.

„Pěkná písnička, hlavně v tvém podání.“

„Proboha, laskavě mě takhle nelekej. A vůbec, co takhle respektovat soukromí!“ Neslyšela jsem cvaknout dveře.

„Promiň, holubičko, ale rád bych se podíval na tvoje rány.“

Vypnu vodu a vystrčím hlavu ven. „To jako myslíš vážně? Nebo se chceš podívat ještě na něco jiného?!“

„Možná, nestyd' se a ukaž nejdřív záda,“ zašklebí se.

Obrátím oči v sloup, odhrnu závěs a otočím se. „Prosím.“

Přistoupí až ke mně. Nemám problém se někomu ukázat nahá, ale z Martyho jsem nezvykle nervózní. Sleduju přes rameno, jak mi zkoumá záda. Pak prsty lehce přejede po velké jizvě táhnoucí se od pravé lopatky až k levé pěstici mého pozadí. Zachvěju se.

„Bolí to?“ ptá se.

„Hm, ne,“ zamumlám.

„Dobře, otoč se, prosím.“

Otočím se. Tentokrát zkoumá pouze očima. Škoda, jeho dotyk je mi velmi příjemný. Pak se dotkne zalepeného boku. Syknu bolestí. Bohužel je to místo stále dost citlivé.

„Promiň, to jsem nechtěl,“ zvedne ke mně hlavu. Dno sprchového koutu mi dalo dost centimetrů navíc, takže jsou naše oči na stejné úrovni. Hypnotizujeme jeden druhého. Nemůžu si pomoci, neuvěřitelně mě přitahuje. Pohladím ho po tváři, zajedu mu rukou do vlasů a nakonec ho obejmu oběma rukama kolem krku. Ani jeden z nás neuhne pohledem. Levou ruku mi ovine kolem zdravého boku, pravou pak položí na lopatky a přitáhne si mě. Naše obličeje jsou jen pár centimetrů od sebe.

„Andreo, to vůbec není dobrý nápad,“ zašeptá.

„Není“ a políbím ho jako první. Převzme iniciativu. Líbá mě nejdřív jemně a postupně jsou jeho polibky náruživější. Zabořím mu prsty do vlasů.

„Marty? Andreo? Jste ok?“ ozve se za zavřenými dveřmi Deni.

Přestane mě líbat a přitáhne si moji hlavu obličejem do ramene, protože nesouhlasně vrčím.